

Κυριακή 10 Ιουνίου 2018

Β΄ Κυριακή τοῦ Ματθαίου.

Ματθ. 4, 18 – 23.

*«Οἱ δέ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίχτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ... οἱ δέ εὐθέως ἀφέντες τό πλοῖον καί τόν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ». (Ματθ. 4, 20 καί Ματθ. 4, 22)*

Μέ τρόπο ἐντυπωσιακό καλεῖ σήμερα ὁ σωτήρας Χριστός τούς πρώτους μαθητές Του νά Τόν ἀκολουθήσουν. Τούς ὑπόσχεται ὅτι θά τούς κάνει «ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Ἐκεῖνοι Τόν ἀκολουθοῦν. Ἀξίζει νά σταθοῦμε σ' αὐτή τή χαρακτηριστική λεπτομέρεια πού καταγράφει ὁ Ματθαῖος, καθώς περιγράφει ἀκριβῶς τή στιγμή πρὶν ἀκολουθήσουν οἱ μαθητές τόν Κύριο.

Μέ ἓνα ἐπίρρημα καί μέ μία μετοχή, μέ δύο λέξεις μᾶς δίνει ὅλη τή δυναμικότητα καί τήν ἀποφασιστικότητα μέ τήν ὁποία οἱ πρῶτοι μαθητές γίνονται φίλοι καί ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ. «Εὐθέως ἀφέντες». Ἀφοῦ ἄφησαν ἀμέσως ὅ,τι ἔπρεπε ὁ καθένας τους ν' ἀφήσει ἀκολούθησαν τό Χριστό. Χωρίς ἀναστολές, χωρίς περισπασμούς, χωρίς δισταγμούς,

χωρίς καθυστερήσεις. Άμέσως εγκαταλείπουν και ακολουθοῦν.

Τό τί εγκαταλείπει ὁ καθένας ἔχει μεγάλη σημασία νά τό δοῦμε. Οἱ δύο πρῶτοι ἐγκατέλειψαν τά δίχτυα τους. Οἱ δύο ἐπόμενοι ἐγκατέλειψαν τό πλοῖο καί τόν πατέρα τους. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Οἱ πρῶτοι ἐγκατέλειψαν τή δουλειά τους, οἱ δεύτεροι ἐγκατέλειψαν τή δουλειά καί τήν οἰκογένειά τους. Αὐτή ἡ ἐνέργεια τῶν μαθητῶν μᾶς φέρνει στό μυαλό τά λόγια τοῦ Κυρίου πού ἀκούσαμε τήν προηγούμενη Κυριακή: «καί πᾶς ὅστις ἀφήσει πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ τέκνα ἢ γυναίκα ἢ ἀγρούς ἕνεκεν ἐμοῦ καί τοῦ εὐαγγελίου μείζονα τούτων λήφεται καί ζωήν αἰώνιον κληρονομήσει». Αὐτό μᾶς ζητάει ὁ Χριστός νά κάνουμε καί αὐτό πρῶτοι τό ἐφήρμοσαν οἱ μαθητές Του.

Ἡ ἐγκατάλειψη τῆς ἐργασίας κατ' ἀρχήν δέν πρέπει νά ἐννοηθεῖ ὡς υἰοθέτηση τῆς τεμπελιᾶς. Ὁ πιστός δέν μένει γιά τό χατίρι τοῦ Χριστοῦ ἄεργος. Δέν καθίσταται ἀργόσχολος. Συνεχίζει νά ἐργάζεται, ἀλλά δίνει στήν ἐργασία τό χρόνο πού τῆς ταιριάζει καί δέν ἀφιερώνει σ' αὐτήν ὀλόκληρη τή ζωή του. Δέν στηρίζει πάνω στήν ἐργασία καί στήν καριέρα τήν προσωπικότητά του. Ἐπιτελεῖ τήν ἐργασία του ὡς προσευχή πρὸς τό Θεό καί

ὡς προσφορά πρὸς τὸ συνάνθρωπο. Σκοπὸ τῆς ἐργασίας βάζει τὸ βιοπορισμὸ καὶ ὄχι τὸν πλουτισμὸ. Ὅταν ἄφησαν τὰ δίχτυα οἱ μαθητὲς γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ Χριστό, δέν ἐγκατέλειψαν γιὰ πάντα τὸ ἐπάγγελμά τους οὔτε πρόδωσαν τὴν τέχνη τους. Ἄφησαν τὴν ἐργασία τους θεωρώντας πὼς εἶναι κάτι δευτερεῦον μπροστὰ στό Χριστό. Στὴ συνέχεια θὰ τοὺς δοῦμε καὶ τὴ σχέση μέ τὸ Χριστό νὰ τὴ διατηροῦν ζωντανή καὶ τὸ ἐπάγγελμά τους νὰ τὸ ἀσκοῦν τίμια καὶ μέ μέτρο. Ἐξάλλου καὶ ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, καθὼς κήρυττε σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ Εὐαγγέλιο, δέν ἔπαψε παράλληλα νὰ ἀσκεῖ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σκηνοποιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέ τὴ συντήρησή του.

Ἡ ἐγκατάλειψη τῆς περιουσίας εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ γίνει ἂν ἡ περιουσία ἀποτελεῖ τὸ ὄριο τῆς προσωπικῆς καταξίωσης τοῦ καθενός. Ἡ ἐγκατάλειψη τῆς περιουσίας δέν ἐννοεῖται ἀπὸ τὸν Κύριο πὼς πρέπει νὰ γίνει κατὰ κυριολεξίαν, ἂν καὶ πολλοὶ μεγάλοι ἅγιοι τῆς πίστεώς μας ἔτσι τὸ ἐνόησαν καὶ ἄφησαν πράγματι τὰ πάντα, γιὰ νὰ μείνουν κοντὰ στό Χριστό. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γιγαντιαίου μεγέθους προσωπικότητες πού δέν ἐγκατέλειψαν τὴν περιουσία τους, ἀλλὰ τὴν ἐκμεταλλεύτηκαν γιὰ νὰ ἀνακουφίσουν τὸν πόνο τῶν

φτωχῶν. Τρανό παράδειγμα ὁ Μέγας Βασίλειος, πού μέ τό δικό του μερίδιο ἀπό τήν πατρική κληρονομιά ἔχτισε καί διεύθυνε τή «Βασιλειάδα». Καλούμαστε λοιπόν κι ἐμεῖς νά ἔχουμε μέ τήν περιουσία μας μία σχέση χαλαρή. Ὅ,τι κατέχουμε, ἀνεξάρτητα ἂν εἶναι λίγο ἤ πολύ, ἄς τό χρησιμοποιοῦμε ὡς χάρισμα, γιά νά ἐρχόμαστε κοντά στό Χριστό καί στούς φτωχοῦς ἀδελφούς μας. Ἄς ἔχουμε τήν ἀγωνία κάθε ἡμέρα τί θά δώσουμε καί ὅχι πῶς θά κρατήσουμε αὐτά πού ἔχουμε καί πῶς θά τά αὐξήσουμε. Ἡ περιουσία μας νά μή γίνει τύραννος καί ἀφεντικό μας, ἀλλά ὑπηρέτης καί ἐργάτης τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγάπης μας γιά τούς ἄλλους.

Τέλος ἡ ἐγκατάλειψη τῶν συγγενῶν εἶναι ἓνα θέμα πού χρειάζεται σωστή ἐρμηνεία. Ὁ πιστός δέν ἐγκαταλείπει τούς συγγενεῖς του μέ τήν ἔννοια τῆς λησμοσύνης καί τῆς περιφρόνησης. Ἀπλῶς αὐτό πού κάνει εἶναι πρῶτα νά ἀγαπάει τό Χριστό καί μετά τούς συγγενεῖς του. Ἡ ἀγάπη γιά τούς συγγενεῖς του γίνεται πιά δυνατή καί πιά αὐθεντική, ὅταν ξεκινάει καί πηγάζει ἀπό τήν ἀγάπη γιά τό Χριστό. Ὅταν τό θέλημα τῶν συγγενῶν του δέν συμβαδίζει μέ ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ καί ὅταν οἱ συγγενεῖς του ζητοῦν νά μονοπωλήσουν ὅλη τήν ἀγάπη του καί περιφρονοῦν τό Χριστό, ὁ πιστός ἐπιλέγει

νά μείνει στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι στήν ἐφήμερη καί εὐμετάβλητη θαλπωρή τῶν συγγενῶν του. Ὅσο πιά κοντά βρίσκεται ὁ πιστός μέ τόν Κύριο, τόσο πιά στενά καί ἀληθινά δένεται καί μέ τούς συγγενεῖς του, μέσα ἀπό τίς θυσίες πού εἶναι ἔτοιμος νά κάνει γιά ἐκείνους καί μέσα ἀπό τήν ἄνευ ὄρων καί σκοπιμοτήτων προσφορά του πρὸς αὐτούς. Μέ τόν τρόπο αὐτό στέκεται καί διακριτικός διδάσκαλός τους, πού τούς δείχνει τί εἶναι ἀληθινά μεῖζον καί τί εἶναι ἀσήμαντο στή ζωή μας.

Τό «εὐθέως» ἔχει διπλή σημασία: α) σημαίνει γρήγορα β) σημαίνει ἴσια, χωρίς λοξοδρομήσεις, χωρίς ἀλληθωρισμούς. Οἱ μαθητές τό ἔκαναν καί μέ τίς δύο ἔννοιες. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐπιθυμεῖ τό Χριστό κινεῖται γρήγορα καί ἀποφασιστικά. Κάθε δευτερόλεπτο χωρίς Χριστό εἶναι ἓνα χαμένο δευτερόλεπτο καί κάθε σκέψη πέρα ἀπό τό Χριστό εἶναι μία χαμένη σκέψη. Ὁ πιστός εἶναι εὐθύς καί ἀπλός στή σχέση του μέ τόν ἀγαπημένο τῆς καρδιᾶς του Ἰησοῦ. Δέ χάνει χρόνο οὔτε ἀπό τή λατρεία, οὔτε καθυστερεῖ στή φιλανθρωπία, οὔτε ἀναβάλλει καί ἀμελεῖ τή μελέτη. Παντοῦ βάζει ὅλο τόν ἑαυτό του καί ὅλο τό χρόνο του. Ἔτσι δρέπει τούς ωραίους καρπούς τῶν κόπων του καί τῶν πνευματικῶν

χαρισμάτων, πού τοῦ ἀπονέμει πλουσιοπάροχα ὁ Δωρεοδότης Χριστός. Ἄς ἔχουμε λοιπόν τήν εὐστροφία νά ἀφήνουμε πίσω μας δουλειές, περιουσίες καί ἀνθρώπινα πρόσωπα, γιά νά προσκολλούμαστε ὅλο καί πιό στενά μέ τόν ἀγαπημένο μας Θεό, ὁ Ὅποιος ξέρει καί θέλει νά μᾶς τό ἐπιστρέφει μέ ἀμέτρητο τόκο ὅ,τι χάνουμε γιά τό χατίρι Του καί νά μᾶς φωταγωγεῖ μέ τό βάθος τῆς ἀγάπης Του. Ἀμήν.